

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1Tos/82/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5319010141
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Kurák
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5319010141.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Kuráka a sudcov JUDr. Moniky Liptákovej a Mgr. Anny Mihálikovej, na neverejnom zasadnutí konanom 20. októbra 2020 prejednal sťažnosť podanú odsúdeným Ing. F. W., nar. X.X.XXXX, proti uzneseniu Okresného súdu Čadca, č.k. 1Nt/7/2019-54 zo dňa 19.6.2020 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného Ing. F. W. z a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresný súd Čadca podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného Ing. F. W. na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp.zn. 2T/90/2006. V predmetnej trestnej veci bol menovaný na základe rozsudku Okresného súdu Čadca, č.k. 2T/90/2006-205 zo dňa 11.2.2008, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 1To/72/2008 zo dňa 17.6.2008, právoplatným 17.06.2008, odsúdený za skutok z obdobia od 1.11.2003 do 11.2.2008, právne kvalifikovaný ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák., za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 1 rok.

Proti tomuto uzneseniu podal riadne a včas sťažnosť odsúdený priamo do zápisnice o verejnom zasadnutí ihneď po vyhlásení napadnutého uznesenia. Dôvody písomnej sťažnosti doručil odsúdený sám za seba okresnému súdu dňa 9.9.2020 (na č.l. 66-72 súdneho spisu), ako aj prostredníctvom zvolenej obhajkyne dňa 28.9.2020 (na č.l. 75-76 súdneho spisu).

V dôvodoch písomnej sťažnosti odsúdený uviedol, že podľa jeho názoru bol protizákonne odsúdený na základe krivej výpovede, vedomého a úmyselného ovplyvňovania svedkov, vedomého a úmyselného zatajovania rozhodujúcich skutočností pre posúdenie veci, pričom klientelistico-korupčná mafia nezistila pravdivý skutkový stav, lebo ho chcela opakovane odsúdiť za to, čo nie je pravda, teda skutok sa nestal. Konanie okresného súdu považuje za účelové, formálne, lebo súd nemal záujem o nič (zrejme sa chránia), a preto je úplne jasné, prečo súd zamietol priloženie spisov o výživnom, kde sú o všetkom dôkazy. V uznesení súd vedome a úmyselne nesprávne právne vysvetlil a ani neuviedol sumy z potvrdenia banky. Pritom za rozhodujúcu skutočnosť považoval výšku sumy 172 501,50 Sk (5 726,- eur), ktorú mala N. v deň výpovede pred súdom t.j. 11.2.2008 na účte. N. túto skutočnosť zamlčala, lebo bola ovplyvnená, aby klamala, a teda sa dopustila takého istého trestného činu ako ex(manželka) v 2T/138/2011 (slovom „ex“ označuje odsúdený svoju bývalú manželku v celom texte sťažnosti). Bol teda odsúdený na základe klamstiev ex, ktorá spolu so korumpovanou políciou ovplyvnili svedka W., o čom svedčí jeho výpoveď, na časť ktorej poukázal. Ex zamlčala rozhodujúce skutočnosti, koľko majú deti na účtoch, ktoré im nasporil a koľko majú celkovo na účtoch. Na zamlčanie tejto rozhodujúcej skutočnosti ovplyvnila i N., ktorá sa tiež dopustila krivej výpovede. Ani sudca mu na zistenie tejto rozhodujúcej skutočnosti nedovolil klásť N. otázky. Už v tejto dobe mal vedomosť

o účtoch, ale nemal o tom dôkazy, lebo všetky veci mu ex ukradla. Z uvedeného je jednoznačné, že v konaniach 2T/90/2006, 1Nt/3/2014, ani v tomto sa nezistil pravdivý skutkový stav - dôvod na oslobodenie. Nebola mu preukázaná subjektívna podstata trestného činu, lebo žil spolu s deťmi v spoločnej domácnosti, platil za byt a všetky spojené poplatky, kupoval potraviny, drogériu, zabezpečoval potreby detí, nasporil im dosť peňazí na účtoch, dával im ešte po 1 000,- Sk na účet, s ktorými disponovali iba oni. Súd sa absolútne nevysporiadal s argumentáciou, že aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 3Cdo/306/2009 zo dňa 14.1.2010 jednoznačne dokazuje, že rozsudok 5P/128/2002 je neúčinný, a teda podľa neúčinného rozsudku nemožno nikoho obviňovať, obžalovať, odsúdiť. To isté hovorí i rozsudok 11P/31/2005-92, teda súdy sa nespravujú judikatúrou NS SR. Má za to, že ho môžu odsúdiť iba podľa rozvodového rozsudku, čo tvrdil aj v konaní 2T/90/2006 a 1Nt/3/2014. Bol si teda istý, že za neplatenie podľa 5P/128/2002 nemôže byť odsúdený. Vyjadril jednoznačné presvedčenie, že keby mu bolo umožnené klásť otázky a N. by nezamietala, koľko jej nasporil a ex by neklamala, tak by k jeho odsúdeniu nedošlo. Poukázal, že ex od roku 2002 podnikala najskôr sama, potom i s B. N.. Uviedol konkrétne, o aké sumy sa obohatila a na aký účel mali tieto sumy slúžiť, ako aj spisové značky jednotlivých konaní, v ktorých sa majú nachádzať dôkazy o týchto skutočnostiach. Ďalej uviedol, aké príjmy dosahovala exmanželka za jednotlivé roky v období rokov 2002 až 2008, jednotlivito vyčíslil jej ročný príjem, ako aj mesačný príjem v danom roku. Nielenže ide o nedôveryhodnú osobu, ktorá krivo vypovedala, za čo bola odsúdená, ale neustále klame, teda absolútne nevie reprodukovať prežité, ovplyvňuje deti v trestnom konaní a určite ani teraz nevie, čo je a čo nie je pravda a na základe takejto osoby a jej klamstiev rozhodovali súdy, úrady vo všetkých konaniach. Zo svojho príjmu si nemohla nasporiť ani na svoje úspory a nemohla iba ona živiť deti, ako vypovedala. N. študovala na vysokej škole v Prahe a úspory jej stúpali, dňa 29.6.2010 mala na účte 7 287,36 eur, vlastnila rodinný dom na E. č. XXX a platil jej dobrovoľné výživné 1 000,- Sk mesačne - dôkaz v 1Nt/3/2014. Konanie o výživnom doteraz nie je ukončené, pričom vzhľadom na uvedené na výživné nebola odkázaná. Preukázal, že všetky peniaze boli od neho, hoci nejaká časť z jeho peňazí išla cez ex na jej účet. W. vyštudoval strednú školu. Dňa 9.3.2004 mal na účte sumu 41 223,20 Sk, čo mu nasporil. Platil mu dobrovoľné výživné 1 000,- Sk mesačne, podľa vyjadrenia ex mal W. po skončení školy na účte 6 000,- eur. V konaní 1T/27/2011 je jednoznačný dôkaz o tom, že nezanedbal povinnú výživu. L. vyštudoval vysokú školu, ex mu ukradla z účtu 1 609,- eur, ktoré mu nasporil, platil mu dobrovoľné výživné 1 000,- Sk mesačne. Ex mu platila výživné podľa 6C/25/2007 v sume 33,19 eur mesačne a keď bol na vysokej škole, asi 60,- eur. Plne ho vyživoval. Je nehoráznosť, že bol odsúdený i za to, že za L. neplatil. Jemu zostali iba dlhy a exekúcie, bol odsúdený za neplatenie výživného a z úspor, ktoré mal ku dňu 9.3.2004 na účte, 20 598,- Sk vyplatil výživu detí. Na základe uvedeného, ako aj z dôkazov v spisoch 10C/38/2011, 8C/147/2005 vyplýva, že N., W. a ex majú úspory iba z jeho peňazí, pretože ex im zo svojho príjmu ani nemohla nasporiť. Toto nezobral do úvahy rozsudok 2T/90/2006 a ani 1Nt/3/2014, čo je v hrubom rozpore so Zákonom o rodine, a teda nie je možné ho doteraz vydierať a preukazuje hrubý nepomer vo výžive medzi deťmi a tiež hrubý nepomer vo výžive rodičov. Teda v prípade N. ho súd nemôže odsúdiť za zanedbanie povinnej výživy, hoci by bol právoplatný rozsudok, že jej má platiť hocikaké výživné, lebo by išlo o protiústavný rozsudok. Určite preukázal minimálne pochybnosti vo všetkom a podľa zásady „in dubio pro reo“ v prospech obžalovaného by mal byť oslobodený, s čím sa súd v konaní 1Nt/3/2014 a ani v tomto konaní nevysporiadal. Dôkazy a právny stav jednoznačne preukazujú opak, že nezanedbával zákonnú výživu, živil deti v dostatočnej výške. V uznesení sa nezistil pravdivý skutkový stav, lebo N. nevypovedala v 1Nt/3/2014, ako v uznesení tvrdí okresný súd (na strane 5, odsek 5). Nezistil sa ani správny právny stav a súd to ani nechcel zistiť, lebo by mu musel dať za pravdu, preto zamietol priložiť všetky ostatné spisy o výživnom, aby sa nemohla zistiť pravda. Osobitne sa sťažoval na činnosť orgánov činných v trestnom konaní. Súd nechcel zistiť skutočnosť, prečo v sp.zn. 90E/149/2005 nebol nariadený výkon rozhodnutia i za N. a hlavne prečo bol výkon rozhodnutia zastavený, čo bola taktiež rozhodujúca skutočnosť na jeho odsúdenie. Teda podľa rozsudku 5P/128/2002-27 nikomu nič platiť nemal od roku 2003. Navrhol, aby krajský súd povolil obnovu konania, vyniesol rozsudok a oslobodil ho spod obžaloby Pv 646/05-64, nakoľko sa skutok nestal, ako je to uvedené v obžalobe a nezanedbal zákonnú výživu.

Podanú sťažnosť odôvodnil aj prostredníctvom svojej splnomocnenej obhajkyne. Odsúdený s napadnutým uznesením nesúhlasil, považuje ho za nesprávne a nedôvodné a navrhol, aby Krajský súd v Žiline napadnuté uznesenie zrušil a vo veci povolil obnovu konania, alebo aby vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie. Z dôvodov sťažnosti vyplýva, že Okresný súd Čadca podľa odsúdeného nedostatočne zistil skutkový stav, čo viedlo k jeho odsúdeniu za skutok, ktorého sa odsúdený nedopustil. Naďalej trvá na tom, že rozsudok 5P/128/2002-27, ktorý bol podkladom pri rozhodovaní pre prečin

zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák. v konaní pod sp.zn. 2T/90/2006 a ktorý v súvislosti s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 6CoP/4/2004 nadobudol právoplatnosť dňa 20.3.2004, je neúčinný a vadný. Uvedené odôvodňoval jednak tým, že označený rozsudok neobsahuje zverenie detí do osobnej starostlivosti, čo považuje za vadnosť rozsudku, a jednak tým, že dňa 9.3.2004 nadobudol právoplatnosť rozsudok, sp.zn. 8C/59/2003 zo dňa 3.12.2003, ktorým súd rozviedol manželstvo rodičov maloletých detí a ktorým bolo súčasne rozhodnuté aj o úprave práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvoде. Poukázal na ustanovenie § 394 ods. 1 Tr. por., pričom za skutočností alebo dôkazy súdu skôr neznáme považuje odsúdený okrem iného aj trestný rozkaz Okresného súdu Čadca, č.k. 2T/138/2011-626 zo dňa 30.11.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť 16.2.2012, na základe ktorého bola Z. W. uznaná vinnou, že v trestnom konaní pred súdom po zložení prísahy uviedla nepravdu o okolnosti, ktorá mala podstatný význam pre rozhodnutie, a takú okolnosť zamlčala, čím spáchala prečin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 2 Tr. zák., za čo jej bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na dobu 1 rok. Aj táto skutočnosť opodstatňuje návrh na povolenie obnovy konania. Ďalej poukázala na stav účtu N. W., ktorá ku dňu 31.12.2005 mala na svojom účte sumu 79 776,50 Sk a ku dňu 18.3.2008 finančné prostriedky vo výške 172 501,50 Sk, pričom tento účet jej zriadil odsúdený a na tento účet jej aj riadne prispieval. Z toho je nemysliteľné, že takto zabezpečené dieťa potrebuje výživné. Povinnosťou dcéry N. W. po dovŕšení plnoletosti dňa 23.3.2004 bolo podať návrh na určenie výšky výživného samostatným návrhom vo svojom mene. Takýto návrh však podaný nebol. Na základe uvedených skutočností je presvedčený o tom, že skutok, za ktorý bol odsúdený, nespáchal, nakoľko bolo preukázané, že výživné na svoje deti riadne platil. Odsúdený má za to, že došlo na jeho strane k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Čadca sa k podaným sťažnostiam nevyjadřila.

Krajský súd na neverejnom zasadnutí, po zistení, že sťažnosť podala oprávnená osoba (§ 186 ods. 1 Tr. por.) v zákonom stanovenej lehote (§ 187 ods. 1 Tr. por.), podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce výroku napadnutého uznesenia a po zvážení všetkých okolností významných pre rozhodnutie dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného Ing. F. W. nie je dôvodná.

Krajský súd preskúmaním predloženého spisového materiálu a napadnutého uznesenia zistil, že okresný súd v rámci svojho procesného postupu dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v ust. § 2 Tr. por. a po správnom procesnom postupe v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku aj podľa názoru krajského súdu dospel k vecne správne a zákonnému rozhodnutiu, ktorému v zásade nie je možné vytknúť žiadny nedostatok.

Primárne krajský súd uvádza, že v danej veci je splnená podmienka konania o danom mimoriadnom opravnom prostriedku v zmysle ust. § 397 ods. 2 Tr. por., ktorá sa primerane vzťahuje aj na konanie odvolacieho súdu (nález I. ÚS 123/2014-63 zo dňa 21.mája 2014). Z obsahu spisu krajský súd zistil, že v pôvodnom konaní, obnova ktorého sa navrhuje, o odvolaní v tom čase obžalovaného Ing. F. W. rozhodoval senát krajského súdu 1To v zložení: predseda senátu JUDr. M. Bargel a sudcovia: JUDr. M. Repán a JUDr.

R. Kňazúrová. V súčasnosti o sťažnosti odsúdeného koná sťažnostný súd v senáte 1To, avšak úplne v inom zložení (viď záhlavie tohto uznesenia). Z tohto dôvodu je vylúčený vznik akejkoľvek pochybnosti o nestrannosti súdu, ktorú by mohlo evokovať práve číselné označenie senátu, že o veci budú rozhodovať sudcovia, ktorí boli zainteresovaní na pôvodnom konaní.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Vyššie citované ustanovenie Trestného poriadku stanovuje formálne podmienky pre tzv. iudicium rescindens (obnovovacie konanie) - existenciu právoplatného rozhodnutia a novej skutočnosti alebo dôkazu. Rozhodovanie o povolení obnovy konania je však podmienené materiálnou podmienkou spočívajúcou v povinnosti súdu, konajúceho o povolení obnovy konania, vyhodnotiť vplyv novej

skutočnosti alebo nového dôkazu na už ustálený skutkový stav. V tomto štádiu rozhodovania je potrebné vyhodnotiť novú skutočnosť alebo nový dôkaz z hľadiska jeho novosti a spôsobilosti odôvodniť iné rozhodnutie o vine.

Za skutočnosti súdu skôr neznáme sa považujú také, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa týka návrh na obnovu konania. Takou skutočnosťou je objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Novú skutočnosť treba v konaní o obnove konania spravidla preukázať dôkazom.

Za dôkazy súdu skôr neznáme sa považujú predovšetkým dôkazy, ktoré neboli vykonané v pôvodnom konaní, alebo v pôvodnom konaní boli síce vykonané, ale s novým obsahom, odlišným od obsahu v pôvodnom konaní vykonaných dôkazov.

Za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov, a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal, alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa mylil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil.

Pri posudzovaní podmienok obnovy konania i podľa citovaného ustanovenia zákona (§ 394 ods. 1 Tr. por.) súd hodnotí návrh z dvoch hľadísk:

1. či ide o skutočnosti alebo dôkazy predtým súdu neznáme,
2. či by tieto skutočnosti alebo dôkazy samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi známymi už v pôvodnom konaní mohli viesť k inému rozhodnutiu, než je pôvodné právoplatné rozhodnutie uvedené v odseku 1 § 394 Tr. por.

Skúmanie, či nové skutočnosti alebo dôkazy sú tak kvalifikované, že sú spôsobilé samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné než pôvodné právoplatné rozhodnutie, sa realizuje porovnaním doteraz vykonaných dôkazov a doterajšieho skutkového zistenia uvedeného vo výroku právoplatného rozhodnutia s dôkaznou silou a významom novotvrdených skutočností a novonavrhovaných dôkazov. Ako už bolo uvedené vyššie, pre pozitívne rozhodnutie o návrhu na povolenie obnovy konania musí byť výsledkom tohto skúmania dôvodný predpoklad pre možnú zmenu pôvodného právoplatného rozhodnutia.

Po splnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že konanie, ktoré predchádzalo napadnutému uzneseniu, bolo vykonané prvostupňovým súdom v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku.

Okresný súd v danom prípade postupoval dôsledne a dokazovaním, ktoré na verejnom zasadnutí vykonal, si vytvoril dostatočný skutkový základ pre rozhodnutie, že v prípade odsúdeného Ing. F. W. nie sú splnené podmienky pre povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Čadca, sp.zn. 2T/90/2006.

Z obsahu spisového materiálu, ako aj z napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva, že rozhodnutím okresného súdu, sp.zn. 1Nt/3/2014 zo dňa 23.12.2015, v spojení s uznesením krajského súdu, sp.zn. 2Tos/46/2015 zo dňa 15.6.2016 bol skorší návrh odsúdeného na obnovu konania predmetnej trestnej veci zamietnutý. V tomto inom konaní prezentoval odsúdený ako dôvod obnovy konania trestný rozkaz Okresného súdu Čadca, sp.zn. 2T/138/2011, ktorým bola jeho bývala manželka právoplatne odsúdená pre trestný čin krivej výpovede, keď na hlavnom pojednávaní úmyselne zamlčala, že otec mal výživné zaplatené, zamestnávateľ obžalovaného zaslal matke na jej účet dlžné i bežné výživné vo výške 125 000,- Sk. Medzi inými dôvodmi uvádzal neúčinnosť titulu, keď v čase rozhodovania tak okresného súdu, ako aj odvolacieho súdu vo veci 2T/90/2006 bol v platnosti iný rozsudok o úprave práv a povinností rodičov k deťom, sp.zn. 8C/59/2003 (v skutkovej vete je uvedený rozsudok, sp.zn. 5P/128/2002 zo dňa 26.9.2003, pozn. sťažnostného súdu); N. platil dobrovoľne výživné v sume 1 000,- Sk/33,19 eur mesačne, N. mala na účte dostatok finančných prostriedkov (ku dňu 31.12.2005 mala na účte stavebného sporenia sumu 79 776,50 Sk a ku dňu 18.3.2008 sumu 172 501,50 Sk), bola vlastníčkou nehnuteľnosti - rodinného domu, nejednalo sa teda o nezaopatrené dieťa, a teda nemala nárok na výživné. Napriek tomu dospeli súdy (prvostupňový i odvolací) k záveru, že pokiaľ by aj súd v pôvodnom konaní mal vedomosť o úhrade zamlčanej sumy na výživné, fakticky by došlo

len k úprave samotného skutku vo vzťahu k výživnému na R. W. a M. W., ale zostalo by nezaplatené výživné N. W.. Rozhodnutie súdu by teda nemalo vplyv na právnu kvalifikáciu skutku, neprivedilo by iné rozhodnutie o vine, resp. treste. Pre úplnosť treba dodať, že dovolanie odsúdeného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 2Tos/46/2015 z 15.6.2016 dovolací súd odmietol uznesením, sp.zn. 5Tdo 2/2017 zo dňa 12.1.2017.

Uvedené dôvody skoršej obnovy konania až nápadne pripomínajú podstatné dôvody v poradí druhého návrhu odsúdeného, aktuálne ktoré rozhodnutie o tomto návrhu je predmetom prieskumnej činnosti sťažnostného súdu. Skutočnosti uvádzané odsúdeným, ako aj jeho obhajkyňou v návrhu a duplicitne v podaných sťažnostiach v podstate vyjadrujú nesúhlas s jeho trestným postihom a predkladajú svoju predstavu o tom, ako mal súd v základnom konaní postupovať, hodnotiť dôkazy a pod. Neposkytujú však také nové skutočnosti, ktoré by boli súdu skôr neznáme a ktoré by samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôvodmi súdu skôr známymi odôvodňovali iné rozhodnutie o vine.

Podľa aktuálne platnej judikatúry Ústavného súdu SR právo na spravodlivý proces neznamená, aby súd rozhodol v súlade s predstavami, požiadavkami resp. právnymi názormi strany konania. Z opačného pohľadu možno povedať, že zamietnutie návrhu, teda neúspech odsúdeného s jeho súdu predloženou požiadavkou nie je možné považovať bez ďalšieho za porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Je v právomoci všeobecných súdov interpretovať a aplikovať právne normy, ako aj vykonávať a hodnotiť dôkazy.

Nad rámec odôvodnenia tohto rozhodnutia k opakovane namietanej neúčinnosti rozhodnutia súdu o vyživovacej povinnosti otca/odsúdeného k deťom sa žiada uviesť, že pre rozhodnutie o vine súd rozsah vyživovacej povinnosti osoby výživou povinnej posudzuje samostatne, a preto môže vychádzať aj z iného rozsahu vyživovacej povinnosti než občianskoprávny súd. Primárne ide o zákonnú povinnosť rodiča vyživovať dieťa, teda spravidla sa nevyžaduje, aby bol jej rozsah určený súdom. Ak trestný súd takýmto súdnym rozhodnutím disponuje, po vyhodnotení všetkých dostupných dôkazov obyčajne takéto rozhodnutie slúži ako opora pre rozhodnutie o vine. V intenciách uvedeného postupovali aj súdy rozhodujúce o vine a treste v danej trestnej veci, ktoré sa stotožnili s rozsahom vyživovacej povinnosti stanovenej v rozsudku Okresného súdu Čadca, sp.zn. 5P/128/2002 z 26.9.2003, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 6CoP/4/04 ako primeranej odôvodneným potrebám detí a zároveň zodpovedajúcej schopnostiam a možnostiam povinného. Len pre porovnanie označeným rozsudkom bola otcovi uložená povinnosť prispievať na výživu troch detí celkovo sumu 4 500,- Sk (na mal. N. sumou 2 000,- Sk, mal. L. sumou 1 500,- Sk a mal. W. sumou 1 000,- Sk). Rozsudkom Okresného súdu Čadca, sp.zn. 8C/147/2005, právoplatným dňa 16.5.2014, súd uložil odsúdenému Ing. F. W. zaplatiť N. výživné za obdobie od 7.12.2004 do 31.8.2006 v sume 100,- eur, za obdobie od 1.9.2006 do 30.4.2009 v sume 150,- eur. Porovnaním rozsahu stanovenej vyživovacej povinnosti súdom vo vzťahu ku N. trestný súd pre vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti (v rozhodnom období pre spáchanie skutku od 1.11.2003 do 11.2.2008) vychádzal z rozhodnutia súdu pre odsúdeného priaznivejšieho (z nižšej vyživovacej povinnosti). Pre úplnosť je vhodné dodať, že ak v rozhodnom období rodičia detí spolu žili, ale otec si k nim neplnil svoju vyživovaciu povinnosť, povinnosťou súdu nebolo súčasne rozhodnúť aj o otázke zverenia detí do starostlivosti matky (R 15/1968). Ďalej treba uviesť, že povinnosťou rodiča je v prvom rade prispievať na výživu dieťaťa súdom určenou finančnou čiastkou (výživným), ktoré má v prevažnej miere spotrebný charakter. V prípade, keď to pomery povinného rodiča dovoľujú, je možné, aby časť výživného bola určená na úspory. Spôsob tvorby úspor, ako aj ich použitia má však zákonom presne stanovené pravidlá a najmä ide o určitú pravidelne (zvyčajne mesačne) poskytovanú peňažnú sumu spolu s bežným výživným (§ 63 ods. 3 Zákona o rodine). V predmetnej veci však týmto smerom odsúdený neposkytol dôkazy. Súčasne sa nevylučuje, aby tvorba úspor rodiča pre dieťa bola dobrovoľná, avšak takáto iniciatíva rodiča nemôže suplovať jeho povinnosť plniť si súdom určenú vyživovaciu povinnosť, ktorá má jednoznačne prednosť. Z pohľadu plnenia funkcie výživného - zabezpečovať bežné každodenné potreby dieťaťa - je tak existencia prípadných úspor dieťaťa alebo vlastníctvo k nehnuteľnosti právne nie významnou skutočnosťou.

Na základe uvedených skutočností krajský súd sťažnosť odsúdeného Ing. F. W. zamietol ako nedôvodnú.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.